

व्रजंतं मेघपृष्ठस्थमं शुभ्रं तमिवापरं ॥ तमभिसृज्य प्रीतात्मा त्वभिवाद्य कृतांजलिः ॥ ४ ॥ उवाच हृष्टमनसानारदरावणस्तदा ॥ आब्रह्मभवनं
लोकास्त्वया दृष्टा त्वनेकशः ॥ ५ ॥ कस्मिन्लोके महाभाग मानवा बलवत्तराः ॥ योद्धुमिच्छामितैः सार्धं यथाकामं यदृच्छया ॥ ६ ॥ चिंतयित्वा
मुहूर्तं तु नारदः प्रत्युवाच तं ॥ अस्ति राजन् महाद्वीपं क्षीरोदस्य समीपतः ॥ ७ ॥ तत्र ते चंद्रसंकाशमानवाः सुमहाबलाः ॥ महाकायामहावीर्या मे
घस्तनितनिस्वनाः ॥ ८ ॥ महामात्रा धैर्यवन्तो महापरिघबाहवः ॥ श्वेतद्वीपे मया दृष्टा मानवाराक्षसाधिप ॥ ९ ॥ बलवीर्यसमोपेतान्यादृशांस्त्व
मिहेच्छसि ॥ नारदस्य वचः श्रुत्वा रावणः प्रत्युवाच ह ॥ १० ॥ कथं नारद जायंते तस्मिन् द्वीपे महाबलाः ॥ श्वेतद्वीपे कथं वासः प्रातस्तैस्तु महात्मभिः ॥
॥ ११ ॥ एतन्मे सर्वमाख्याहि प्रभो नारद तत्त्वतः ॥ त्वया दृष्टं जगत्सर्वं हस्तामलकवत्सदा ॥ १२ ॥ रावणस्य वचः श्रुत्वा नारदः प्रत्युवाच ह ॥ अ
नन्यमनसो नित्यं नारायणपरायणाः ॥ १३ ॥ तदाराधनसक्ताश्च तच्चित्तास्तत्परायणाः ॥ एकांतभावानुगतास्ते नाराक्षसाधिप ॥ १४ ॥ त
च्चित्तास्तद्गतप्राणानरानारायणं सदा ॥ श्वेतद्वीपे तु तैर्वासि अर्जितः सुमहात्मभिः ॥ १५ ॥ ये हता लोकनाथेन शार्ङ्गमानस्य संयुगे ॥ चक्रायुधेन दे
वेन तेषां वासस्त्रिविष्टपे ॥ १६ ॥ न हियज्ञफलैस्तातनतपोभिर्न संयमैः ॥ न च दानफलैर्मुख्यैः सलोकः प्राप्यते सुखं ॥ १७ ॥ नारदस्य वचः श्रु
त्वा दशग्रीवः सुविस्मितः ॥ ध्यात्वा तु सुचिरं कालं तेन योत्स्यामि संयुगे ॥ १८ ॥ आपृच्छ नारदं प्रायाच्छ्रेतद्वीपाय रावणः ॥ नारदोऽपि चिरंध्यात्वा
कोतूहलसमन्वितः ॥ १९ ॥ दिदृक्षुः परमाश्चर्यं तत्रैव त्वरितं ययौ ॥ सहिकेलिकरो विप्रो नित्यं च समरप्रियः ॥ २० ॥ रावणोऽपि ययौ तत्र राक्षसैः
सहराघव ॥ महता सिंहनादेन दारयन्सदिशो दश ॥ २१ ॥ गते तु नारदे तत्र रावणोऽपि महायशः ॥ प्राप्य श्वेतं महाद्वीपं दुर्लभं यत्सुरैरपि ॥ २२ ॥ ते
जसा तस्य द्वीपस्य रावणस्य बलीयसः ॥ तत्तस्य पुष्पकं यानं वातवेगसमाहतं ॥ २३ ॥